

Het is zondag 20 maart als Andrzej Kurek zijn auto bij het Van der Valk hotel in het Noord-Hollandse Hoorn parkeert. Hij kijkt op zijn horloge. Het is halfnegen. De ruim twaalfhonderd kilometer vanuit het Poolse Gdynia legde hij in amper dertien uur af.

Terwijl hij het portier dichtslaat, kijkt hij om zich heen. De grote parkeerplaats voor het hotelgebouw staat nagenoeg vol. Achter de verlichte ramen van het restaurantgedeelte ziet hij mensen aan sfeervol gedekte tafels eten. Een man en een vrouw klinken hun glazen en werpen elkaar een liefdevolle blik toe. Andrzej denkt daarbij aan Elisa, die hij alleen moest achterlaten en nu al mist. Ze toonde begrip voor zijn verlangen op zoek naar zijn vader te gaan, die vijftien jaar geleden naar Nederland vertrok, en van wie ze nooit meer iets hadden gehoord. “Natuurlijk moet je dat doen” had ze spontaan gezegd. Maar ze had hem ook gewaarschuwd voor een mogelijke teleurstelling. Een teleurstelling waar hij liever niet aan denkt, maar wel rekening mee houdt. Vijftien jaar is tenslotte een lange tijd, waarin van alles kan zijn gebeurd.

Andrzej pakt de rolkoffer uit zijn auto en loopt daarmee naar de statige entree van het torenhoge gebouw.

Voordat hij zich bij de receptie meldt, belt hij Elisa om haar te vertellen dat hij bij het hotel is aangekomen en dat

de reis voorspoedig is verlopen. Het doet hem goed haar stem te horen. ‘Is alles oké?’ vraagt hij bezorgd.

Elisa lacht. ‘Ja, schat’, zegt ze vrolijk. ‘Je hoeft je over mij geen zorgen te maken.’

Haar lach lucht hem op. Elisa is een vrouw uit duizenden. Hij heeft het getroffen met haar. Ze zijn nu vier maanden getrouwd. Als het huis helemaal klaar is willen ze kinderen.

Een gezin. Elisa zal een fantastische moeder zijn. En hij zal voor alles een vader willen zijn. Een vader die hij zelf heeft gemist.

‘Ik ben vanmiddag nog bij Henryk en Jasia langs geweest’, laat Elisa weten. ‘Je moet de groeten van ze hebben. Henryk denkt erover om volgend jaar met pensioen te gaan. Hij wil de kroeg verkopen, maar Jasia wil daar nog niets van weten.’

‘En wat Jasia niet wil, gebeurt niet’, lacht Andrzej, die zijn schoonmoeder daar goed genoeg voor kent. Hij zegt Elisa haar ouders de groeten terug te doen en belooft haar morgen weer te bellen.

‘Ik hou van je,’ zegt Elisa, bij wijze van afscheid.

‘Ik ook van jou’, zegt Andrzej, en verbreekt dan de verbinding. Op weg naar de receptie veegt hij met de rug van zijn hand over zijn ogen.

De vrouw achter de balie is telefonisch in gesprek en terwijl hij wacht, vergaapt hij zich aan de luxe uitstraling van de ontvangsthal. In de brochure had hij gelezen dat

het hotel hier nog maar drie jaar staat en tot een van de paradepaardjes van de hotelketen wordt gerekend.

Hij had de overnachtingsprijs wat aan de hoge kant gevonden, maar Elisa had hem ervan kunnen overtuigen dat bij een langer verblijf een goed hotel het verschil kan maken.

‘Kan ik u helpen?’

Andrzej schrikt op uit zijn overpeinzing. Hij pakt zijn papieren en vertelt de receptionist in zijn beste Engels voor de komende dagen een kamer te hebben gereserveerd.

‘Ik ga voorlopig uit van een verblijfsduur van een week’, legt hij uit. ‘Maar mogelijk dat ik dat zal moeten verlengen.’

‘Geen probleem’, zegt de vrouw. Ze lacht vriendelijk. Andrzej leest op de revers van haar jasje dat ze Lisette heet. ‘Uw kamer bevindt zich op de vierde verdieping’, zegt Lisette, zodra de benodigde formaliteiten zijn afgerond. Ze geeft hem zijn pasje en maakt hem erop attent dat de keuken van het restaurant ...